

selv forandret sig noget. Efterhaanden som Befolkningen underkastede sig Kirkens Formynderskab, var det milde og hjertevindende i hans Natur kommen frem overfor den.

Dertil kom nu hans lange Sygeleje og den ophøjede Sjælsro, hvormed han havde udstaaet sine Lidelser og imødeset sit Endeligt. I over et halvt Aar havde han ligget tilsengs, fuldt vidende om, at han var en dødsmærket Mand. Og ikke alene havde han ingensinde selv klaget; han tillod heller ikke, at andre beklagede ham. „Saadan tør her ikke tales,“ havde han engang med Streghed sagt til En, der vilde trøste ham med Haabet om Helbredelse: „Er vi Guds Børn og skal ikke være taknemlige, naar vor Fader kalder os hjem?“

Oppe i Kirkens Kor stod den sorte Kiste, der i Overensstemmelse med den Afdødes Ønske ikke bar andre Prydelser end et simpelt Grankors ovenpaa Laaget. Han havde altid ivret imod, hvad han kaldte Folks blødagtige Trang til at forskønne Døden og „smykke Ormenes Trug“. Rundt om Kisten sad henved et halvt hundrede ornatklædte Præster som Æresvagt, og i Kirkegulvets øverste Stolestader saaes Byens Ypperste: Embedsmænd i Uniform, Byraadet, ja selv flere af Garnisonens Officerer sad der med sølvblankt Bandoler og den skinnende Dragonhjelm i Skødet.

Per saa sig omkring med stigende Forbavselse. Han havde jo nok forinden paa forskellig Maade faaet et Indtryk af den Sejr, som Præstedømmet havde vundet i den før saa verdslig sindede By; men der blev i disse Øjeblikke vendt aldeles op og ned paa hans Forestillinger om Faderen og dennes personlige Betydning. Den ene Præst efter den anden traadte hen bag Kisten for at tale, og Kirken genlød af højstemt Lov og Tak til Herren for den hensovede Tjener og hans rige Gerning. Bag efter løftede otte unge Præster Kisten ned fra Katafalken; hvorpaa hele Menigheden tilfods fulgte Rustvognen den lange Vej gennem Byens Gader ud til Kirkegaarden.

Per forstod det ikke. At det virkelig var hans Fader — ham, som han i sine Drengaar havde skammet sig over, fordi han havde været til Spot for den hele By — at det var ham, som